

Danskt vikublað goysir ósannindi millum lesarnar

Danska vikublaðið »Ugens Rapport«, er vorðið avdúkað av tveimum blaðmonnum, ið starvast við blaðið, og hava hesir avgjørt at siga seg úr starvi, vegna vánaliga arbeiðshátt blaðsins. »Ugens Rapport« liggur eisini í føroysku sölubúðunum.

Danska vikublaðið, »Ugens Rapport«, sum bert hevur nakrar fáar mánaðar á baki, hevur havt við sær skakandi hending í danska blaðheiminum, í samband við at tveir blaðmenn, sum starvast við blaðið, hava avdúkað ein hóp um stóðu blaðsins, og hava báðir sagt seg úr starvinum.

Eitt tað fyrsta, blaðmenninir, Leif Hansen og Lars Ole-Knip-pel avdúkaðu, var ein mynd í

samband við grein um amerikansku lögregluna CIA. Á myndini er ein maður, sum vendir bakið, og er tí ógjörlikt hjá lesarunum at siggja, hvør hesin maður er.

Við stórarí yvirskrift stendur um henda mann: Han er manden uden indentitet — men han er chef for den vigtigste organisation i USA: DET TE ER DEN MÆGTIGSTE MAND I VERDEN.

Men hetta er ongin stóru maður, sum blaðið vil gera hann til.

Maðurin á myndini er prentstjórni á Allers Bogtryk, siga blaðmenninir. Blaðstjórni á »Ugens Rapport«, Poul Munk, sigur um hetta:

— Tað er beint at myndin sýnir prentsmiðjustjórni, sum stjóran fyri amerikansku lögregluna. Keldutílfarið til greinina er komið úr einum amerikanskum blaði, men ongin var myndin. Tí varð hildið, at vit skuldu finna upp á okkurt sjálvir, sigur blaðstjórni.

— Kortini er tað ikki rett, at tit ikki boðaðu frá í blaðnum, at myndin var ikki av stjóranum sjálvum, men at tit funnu upp á at gera nakað liknandi?

— Eg vil siga, at tað á sama hátt kundi verið handa myndin sum nokur onnur.

Men lesararnir kunnu tí halda, sum teimum lystir.

Blaðmenninir, ið avdúkaðu myndina, halda, at slíkt kann ikki bera til í blaðheiminum, tí uppgávan má jú vera, at bera sonni tíðindi og sannar myndir til lesararnar.

— Hetta hevur blaðstjórni ikki lagt stóran dent á, og tí siga vit starvið sum blaðmenn á »Ugens Rapport« frá okkum. Myndin, sum er nevnd omanfyri, stóð í blaðnum 17. april í ár.

Í einum øðrum blaði av »Ugens Rapport« var næstan gjørt á sama hátt. Blaðið keypti eina mynd frá einum fronskum pressufelag. Myndin skuldi nýast til eina grein, ið snúði seg um víðurskiptini á oynni Macao í ár.

Seinni vísit tað seg, at myndin var frá 1928 og hevði als onki samband við oynna Macao.

Poul Munk, blaðstjóri, sigur at tað var vónleyst hjá blaðnum at kenna myndina, um hon var nýggj ella gomul.

— Á myndini kundi lesarin siggja, at ein maður var í leinkjum. Er hetta vanligt á Macao?

— Mannin í leinkjunum varnaðust vit ikki.

Sannleikin um myndina er tann, at hon sýnir eina avrætting í Shanghai í 1928!!!

Blaðmaðurin, Leif Hansen, fekk boð um at fara úr starvi, aftaná at hann noktaði at skriva navn sitt í samband við eina grein, sum ikki samsvarar við sannleikan. Uppgávan blaðmansins var at skriva um hvussu nógv ein familja skal lata til almennu umsitingina í Danmark.

Serfrøðingar sögdu við Leif Hansen, at tað var ógjörlikt at upplýsa rott tøl, so fegnir teir vildu, men blaðstjórni kravdi, at greinin skuldi í blaðið, hóast hetta.

Vinnaður Leif Hansens í mong ár, Lars Ole-Knip-pel — báðir hava teir starvast við annað blað áður — helt, at arbeiðsháttur blaðsins kundi ikki verða góðkendur á nakran hátt, og avgjórði tí at siga starvið frá sær, saman við vinmanninum.

Blaðmenninir báðir hava givið eina greiða hugsan um »U-

Framhald á 5. síðu (1)

DRONGURIN, IÐ HVARV

Johnsigurd Johannesen týddi

Í árinum 1932 í USA fór fram hending, ið fekk amerikanska fólkið á gos. Charles Lindbergh, ið var fyrstur at flúgva yvir Atlantshavið, hevði ein 2 ára gamlan son, ið varð rændur úr kamari sínum. Hetta fekk eisini ein tått í kriminalsøgu amerikumannna.

2. PARTAUR

Hópur av akførum vórðu hildin aftur í Hopewell. Bilførarar og ferðafólk vórðu avhoyrd. Eftirlit varð sett við brýr og umboð á ferjur, men alt til fánýtis. Gjøgnum utvarp vórðu sjúkrahús og barnaheim í New Jersey og grannastatumum spurd um hin rendi drongurin varð kanska komin hagar, tá hildið varð at ótti fór at koma á ránsmannin, og at hesin kanska fór at flyggja barnið inn á slíkt heim — undir fólkskum navni: Men nei, ongin drongur varð komin teimum í hendi, varð svarað.

Í fyrstu atlogu stóð lögreglan í Hopewell fyri kanningararbeiðinum, seinni kom eisini lögreglan í New Jersey upp í leikin.

Áðrenn lýsti fyrri degi mikudagin 2. mars, varð boðað frá, at stjórni fyrri eina serliga deild í New Jersey-lögregluni Schwartzkopf skuldi einsamallur standa fyrri kanningar- og leitingararbeiðnum.

Schwartzkopf sendi bestu

menn sínar til Englewood, har verforeldur Charles Lindberghs, Dwight Morrow og kona, búðu.

Tey vóru nógv avhildin av fólki, og sagt varð um tey, at slíkur áliti, sum hesi sýndu, skuldi leingi verða leitað eftir. Tænastufólkin vórðu avhoyrd, men uttan úrslit. Kortini var eitt undantak.

Stovugentan Violet Sharpe tyktist verða so fjálturskotin, sum nakar, undir framsøgu síni, og fekk lögreglan tí miklan áhuga. Gentan bæði græt og illa læt. Frú Morrow bar í botu flaka og greiddi lögregluni frá, at stovugentan varð vorðin ræðsluslugin av øllum hesum, sum hent var. Hon segði:

Violet er ein dúglig genta. Haldið bert uppat við at seta henni spurningar. Eg vil halda at hetta er bert tíðarspill.

Soleiðis gekk fyrsti dagurin aftaná ræningina.

Hjúnini Lindbergh, høvdu, sum vera man, eittans í hugsan og vænti, at fáa son teirra aftur í øllum góðum. Lindbergh var tilreiðar at gjalda ta ásettu peningahæddina og hann vildi fegin gera alt eftir vild ránsmansins, bert tann líli Charles kundi koma aftur á lívi.

Hjúnini biðaðu í spenningi, hvat ránsmaðurin hevði fyrri í virki sínum. Mikudagurin fór uttan nakra broyting í víðurskiptunum, og kendi Lindbergh

slíka trond á sær, at hann kundi ikki vera í friði.

Hósdagin 3. mars varð almennakunngjørt eitt skriv frá harra Lindbergh til ránsmannin. M. a. skrivaði hann:

Vit eru bert hugað at fáa son in aftur. Við hesum vilja vit bert seta okkum í samband við ránsmannin(menninar), og vóna, at teir vilja senda ein umboðsmann, sum síðan kann hitta okkara umboðsmann, hvør og nær enn tað skal verða. Vit geva lyfti um at halda dulit eithvørt, sum sambandið okkara millum kann hava við sær, og geva eisini lyfti um, at royndir skulu ikki verða gjørdar til tess at fremja nakað mótvægis brotsmanninum(monnum), bert vit fáa son okkara aftur í øllum góðum.

Frú Lindbergh varð rættiliga skakað av hendingini, men í skrivinum royndi hon at greiða ránsmanninum(monnum), at sonurin var sjúkur og vísti hon samstundis á ymiskan heilivág, ið givin kundi verða dronginum. Teir næstu dagarnar varð mikil óró í heimi Lindberghs. Telefonin kimaði, og boðað varð stundum frá, at drongurin var funnin. Hjúnini fingi nýggjar vónir men tær brustu so hvørt.

Lögreglan, sum eisini fekk somu telefonboð, gjørdi kanningar. Í telefonini varð m. a. greitt frá, at barnið lá í eini smáttu, men tá lögreglan kom

hagar, vísti tað seg at vera ein lítill genta. Útsjóndin var rættiliga lík henni, sum lögreglan hevði fingið uppgivið frá forældrum lítla Charles.

Ein hópur av brøvum sýndu samkenslu í neyð teirra. Men eitt bræv varð bitið merki í. Tað var frá ránsmanninum Al Capon, sum sat í varðhaldi í Chicago. Hann skrivaði m. a.:

Boðini um, at sonur tygara er rændur, hevur havt ávirkan á meg. Eg vil fegin veita hjálpin.

Amerikansku bløðini skrivaðu um málið, alt annað tilfar mátti biða. Bløðini vórðu samd í, at lögreglan gjørdi alt ov lítið til tess at finna drongin. Enn vóru ikki mong spor at ganga eftir, men biðað mátti verða, til ránsmaðurin(menninir) høvdu divið boð frá sær.

Óg tey komu leygdagin 5. mars um morgunin, fyra dagar aftaná, at ræningin var farin fram. Brævið varð stemplað í Brooklyn dagin fyrri. Skriftin var rættiliga lík henni í fyrsta hótanarbrævinum: nógvur stavivillur og orðini stóðu óregluliga á pappirinum. Besta dómið um at ránsmaðurin(menninir), varð týsk-amerikani kom fram í orðinum »good«, sum var stavað »gute«.

Í brævinum varð greitt frá, at drongurin livdi væl og gekk tann neyðuga heilivágin. Men peningaupphæddin varð ásett at verða enn hægri: úr 50.000 til 70.000 dollarar. Annars varð skrivað:

Hvar og nær peningurin skal verða latin siga vit onki um, fyrr enn lögreglan heldur uppat við kanningararbeiði sínum. Eisini krevja vit, at bløðini gevast at skriva um okkum. Ræningin var væl fyrireikað og bera vit tí ongan ótta.

Lindbergh gjørdi beinan vegin av, at lögreglan skuldi halda uppat við virki sínum fyribils, eftir boðum frá ránsmonnum (Eftir hvat kom fram í brævinum, var skiltigt, at fleiri mans lutóku í ræningini).

Eftir hetta, fekk Lindbergh aftur boð frá ymiskum, har sagt varð, at drongurin var aftur afturfurkomin, og vildu tey undirritaða vísa á, hvør hann var, bert tey fingi peningin, men Lindbergh lat ikki við seg koma í hesum fori.

Fjórtaðan dag seinni fekk sakførari Linderghs eitt bræv frá ránsmonnum, har kravið um 70.000 dollars varð nevnt.

Ránsmenninir høvdu fingið ta fatan, at lögreglan legði hald á allan post Lindberghs, og avgjórðu tí at senda einstøk brøv til annan bústað enn júst Lindberghs, men kortini ikki so fjart, so Lindbergh fekk altíð høvi at fáa hendur á brøvunum.

Á hesum sinni royndu ránsmenninir adressuna hjá sakførara Lindberghs.

(Framhald)